

[Hans Nielsen.]

værket, Landbruget og Arbejderne ikke har Grund til at klage over Regeringens Erhvervspolitik.

Man Handelen! vil man sige — og det er allerede sagt af det ærede Medlem Hr. Krag. Ja, der lyder jo stærke Klager fra Handelen, men det faktiske Forhold er, at Arbejdsløsheden inden for Handelsstanden ogsaa er dalende; Arbejdsløshedsprocenten hos Handelens og Kontoreernes Arbejdere er i April Maaned sunket til 8,6 pCt., altsaa ikke nogen stor Arbejdsløshed i Forhold til den, der hærger Arbejdsmændene og mange andre Fag. Men for øvrigt vil jeg spørge det ærede Medlem Hr. Krag, der jo i Dag søgte at dryppe al den Gift, han raader over, i Handelens Sind: Hvad er det egentlig, naar man kommer ind paa Livet af Sagen, man klager saa meget over? Har Handelen ikke faaet al den Valuta, der var til Raadighed, og mere til? Det ærede Medlem har jo selv været Medlem af Valutaudvalget i længere Tid, saa han ved god Besked. Jeg erindrer ikke, at det ærede Medlem nogen Sinde er mødt med Forslag om at tildele Handelen større Valutaforstrækninger end dem, vi andre har kunnet tiltræde. Jeg peger endvidere paa, at i Aarets første 4 Maaneder har vi importeret for 35 Mill. Kr. mere, end vi har udført. Det forekommer mig, at dette er et tilstrækkeligt Bevis for, at vi ikke har været i Stand til at yde mere Valuta end den, der er blevet uddelt.

Naar man nu i Aften holder Børsmøde og antagelig vedtager Protester og kræver flere Valutaattester til Kaffe, til Svesker, til tørret Frugt, til Bananer, til Æbler, til Vin, til Likør, til Cognac, til Sardiner, til Benzin og mange andre Luksusvarer, saa er der jo ikke noget at sige dertil, for saa vidt som Pengene er der.

Men jeg og det Parti, jeg tilhører, mener nu, at Uld, Jern, Kul, Staal, Foderstoffer, Garn, Korn og andre Raavarer maa gaa foran de omtalte mere eller mindre udprægede Luksusvarer; naar vi har faaet de fornødne Raavarer, kan vi feste for Resten af Valutaen, og faar vi ikke alle de ønskede udenlandske Luksusvarer hertil, maa vi glæde os over, at vi her i Landet har godt Brød og saadanne herlige Sager som Smør og Flæsk, Æg, Kød, Kyllinger, Fisk og Havesager, Øl og Brændevin, og der kan virkelig leves et herligt Liv her paa Jorden, blot man kan faa tilstrækkeligt af saadanne herlige Varer i gamle Dannevang. Der er ikke saa megen Grund til Klage, selv om vi mest skulde nøjes med det, vi selv producerer. Men en saadan Luksus er ikke

nok for et bestemt Folkefærd i vort Fædreland. Jeg læser saaledes i „Berlingske Tidende“ en meget interessant lille Udtalelse, som jeg ikke vil forholde Tinget; deraf kan man nemlig se, hvor vanskeligt det er at tilfredsstille Valutahungeren. Der staar i „Berlingske Tidende“:

„Ethvert velordnet Hjem har sin Cocktailbar — den kan efter Behag indbygges i antike Skabe, Kommodeskuffer eller erstatte Bøgerne i Bogreolen — man kan ogsaa udstyre den i moderne firkantet Stil, Staal, Plader og Glas, det er en Temperaments-Sag — det eneste afgørende for Hjemmets Indretning er, at Baren forefindes.“

Vi ser, der er en vis Klasse Mennesker, som interesserer sig for et saadant konservativt velordnet Hjem med Cocktailbar. Jeg tror dog ikke, at det er trængt ud til de ærede Medlemmer Hr. Vesterager, Fibiger og Carlsen-Skiødt og mange andre, men der er altsaa en saadan Hunger efter Luksus, og jeg kan saamænd godt forstaa, at man ovre i Nationalbanken en Gang imellem slaar ned og siger: I driver det for vidt nu, for vi har ikke Valuta til disse Fliser og dette Staal og disse Lækkerier, som skal til, for at man kan indrette Bogskabet saaledes, at det kan forvandles til en Cocktailbar. Jeg forstaa ogsaa godt, at naar man nægter Valuta til saadant, er der mange, ikke blot de, der skal have Valutaen, men mange andre, der bliver vrede, thi det er naturligvis ved saadant Arbejde og Indretninger, der tjenes gode Penge; som Følge deraf vokser jo Kredsen af de utilfredse, naar man ikke sætter saadant Arbejde i Gang. Men jeg tror nu, at man kan leve ganske godt her i Landet uden den Slags moderne Indretninger, og jeg mener i alle Tilfælde, at den nuværende Regering ikke bør ofre sin Valuta paa saadanne Sager, som jeg har omtalt; der er ganske andre og vigtige Raavarer og andre Ting, der skal skaffes til Veje. Men efter at det ærede Medlem Hr. Krag har været til Grosserermøde her i København og proklameret, at Valutacentralen skal bortfalde og ophæves som skadelig og Frihandelen derefter antagelig indføres i fuld Udstrækning, er der blevet Uro, og jeg ser jo, at de to konservative Organer her i Byen flirter svært med Handelsstanden og proklamerer, at nu bliver Valutaordningen ikke fornyet.

Det ærede Medlem Hr. Christmas Møller taler ogsaa paa en Maade gaadefuldt, idet han i et Interview med „Berlingske Tidende“ har talt om Regeringens tre store Undladelsessynder, den ene er, at vi ikke